

більших перевезеннях, а також інші власники вантажних транспортних засобів, за умови дотримання вимог чинного законодавства». Така редакція є виправдана з огляду на відсильний характер більшості статей ГК України, подальше уточнення правового становища перевізників спеціальними актами законодавства про транспорт, необхідність усунути прогалину чинного законодавства та розблокувати можливості для дрібних вантажних перевезень в населених пунктах де немає транспортних підприємств, а є нагальна потреба у дрібних вантажних перевезеннях. Тут перевізники як власники транспортних засобів водночас є водіями і вантажниками.

Щодо автомобільного транспорту, а про нього йдеться насамперед, то в Законі України «Про автомобільний транспорт» розшити повноваження автомобільного самозайнятого перевізника здійснювати на комерційній основі чи за власний кошт перевезення не тільки пасажирів на таксі без застосування праці найманих водіїв, але й перевезення вантажів.

Таким чином: наразі у законодавстві про транспорт є низка недоліків, які не тільки обмежують коло суб'єктів перевезень вантажів, але й є перепорою для здійснення права на перевезення вантажів дрібним вантажовідправниками. Лібералізація підходів до кола вантажних перевізників у запропонованому нами напрямку тільки сприятиме здійсненню прав фізичних осіб і оформить фактично і вже давно існуючі правовідносини у правовому полі. Головне, що дотримувались вимоги чинного законодавства і перевізники виконували свої приватні та публічні обов'язки.

Цей підхід є виправданим і забезпечує врівноваження інтересів учасників правовідносин із перевезення вантажів автомобільним транспортом та суспільства.

УДК 346.9.(043.2)

Гаврилішин А. П., к.ю.н., доцент,

Глоба Т. С., студентка,

Національний університет ДПС України, м. Ірпінь, Україна

МИРОВА УГОДА МІЖ СУБ'ЄКТАМИ ГОСПОДАРСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИН

Досить тривалий час законодавство про банкрутство усіх держав світу розглядає мирову угоду як самостійну процедуру банкрутства. Проте з прийняттям в 1992 році Закону України «Про банкрутство». Ця процедура не діяла до прийняття в 1999 році нової редакції закону, так як не була передбачена законодавством. У діючій редакції Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 22.12.2011

року основні положення присвячені мирові угоді як процедурі банкрутства об'єднані у розділі п'ятому (ст. ст. 77–82) (далі Закон) [1].

Дослідження норм, що регламентують мирову угоду у справі про банкрутство (неспроможність) дозволяє виділити її характерні ознаки. Перш за все, мирова угода є судовою процедурою банкрутства про це прямо вказано в законі (ст. 7). Під мировою угодою у справі про банкрутство розуміється домовленість між боржником і кредиторами стосовно відстрочки, розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів боржника, яка оформляється шляхом укладення угоди між сторонами.

До особливостей мирової угоди належить можливість її укладення на будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство. Разом з тим у процедурі розпорядження майном боржника мирову угоду може бути укладено лише після виявлення всіх кредиторів і затвердження господарським судом реєстру вимог кредиторів. Мировій угоді властиві такі цілі: матеріально-правові, а саме врегулювання боргів неплатоспроможного боржника (банкрута); погашення вимог кредиторів повністю або частково, відстрочка, розстрочка, прощення (списання) боргів; запобігання ліквідації боржника (банкрута); збереження його як суб'єкта підприємницької діяльності; процесуальні – припинення провадження у справі про банкрутство [2, 488].

Особливістю мирової угоди у справі про банкрутство є те, що власник майна (орган уповноважений управляти майном) має право брати участь в обговоренні умов мирової угоди в процедурах санації та ліквідації. Законодавством передбачено, що арбітражний керуючий зобов'язаний попередньо погоджувати угоду з органом, уповноваженим управляти державним майном, стосовно державних підприємств або підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує 50 %, а останній у десятиденний строк зобов'язаний надати свій висновок про погодження або відмову у мировій угоді.

Мирова угода може бути укладена тільки щодо вимог забезпечених заставою, вимог другої та наступних черг задоволення вимог кредиторів. Не підлягає прощенню (списанню), відстрочці або розстрочці за умов мирової угоди заборгованість із заробітної плати перед працюючими та звільненими працівниками банкрута, грошові компенсації за невикористані дні щорічної відпустки та додаткової відпустки, працівникам, які мають дітей, інші кошти, належні працівникам у зв'язку з оплачуваною відпусткою на роботі, а також вихідної допомоги.

Особливість мирової угоди проявляється при наявності податкового боргу. Податковий борг, який виник у строк, що передував трьом повним календарним рокам до дня подання заяви про порушення справи про банкрутство до господарського суду, визнається безнадійним та списується, а податкові зобов'язання чи податковий борг, які виникають у строк протягом

трьох останніх перед днем подання заяви про порушення справ про банкрутство до господарського суду календарних років, розстрочуються (відстрочуються) або списуються на умовах мирової угоди.

Слід зазначити, що не підлягає прощенню (списанню) за умов мирової угоди заборгованість із сплати страхових внесків та загальнообов'язкове державне пенсійне страхування та інше соціальне страхування, невикористаних та своєчасно не повернутих коштів Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.

Мирова угода укладається в письмовій формі та підлягає затвердженню господарським судом, про що зазначається в ухвалі про припинення провадження у справі про банкрутство. Вона набирає чинності з дня її затвердження господарським судом є обов'язковою для всіх учасників провадження, одностороння відмова не допускається. Законом передбачено особливість схвалення мирової угоди. Протягом семи днів від дня прийняття комітетом кредиторів рішення про її укладення, вона має бути схвалена забезпеченими кредиторами.

Певні особливості має процедура розгляду мирової угоди господарським судом, до яких можна віднести протягом п'яти днів з дня укладення мирової угоди сторона має подати заяви про її затвердження додані до неї документи передбачені в ч. 1 ст. 81 Закону; господарський суд зобов'язаний заслухати кожного присутнього на засіданні кредитора; при винесенні ухвали про відмову в затвердженні мирова угода вважається неукладеною; з дня затвердження мирової угоди боржника приступає до погашення вимог кредиторів згідно її вимог; затвердження мирова угода є підставою припинення провадження у справі; відмова в залежності мирової угоди не перешкоджає укладенню нової мирової угоди з іншими умовами.

Законом передбачено, що учасники провадження у справі про банкрутство, а також інші особи, права та законні інтереси яких порушені або можуть бути порушені мировою угодою, мають право оскаржити ухвалу про припинення провадження у справі у зв'язку із затвердженням мирової угоди.

Мирова угода може бути визнана недійсною за заявою будь-кого із конкурентних кредиторів з підстав передбачених цивільним законодавством. Визнання мирової угоди недійсною чи її розірвання є підставою поновлення провадження у справі про банкрутство. Мирова угода може бути розірвана в разі невиконання боржником її умов щодо не менше як третини вимог кредиторів у межах провадження у справі про банкрутство.

Література

1. Про відновлення неплатоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України: чинне законодавство з 18 січня 2013 р.: (офіц. текст). – К. : ПАЛИВОДА А. В., 2012. – 128 с.

2. Радзивілюк В. В. Актуальні питання банкрутства неспроможності у праві України // Актуальні проблеми господарського права : навч. посіб. / за ред. В. С. Щербини. – К. : Юрінком Інтер, 2012. – С. 453–494

УДК 342.742 (043.2)

Галянтич М. К., д.ю.н., професор,
НДІ ППП ім. Ф.Г.Бурчака НАПрН України,
м. Київ, Україна

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ СЛУЖБОВОГО ЖИТЛА АВІАБУДІВНОЇ ТА КОСМІЧНОЇ ГАЛУЗІ

Держава активно бере участь у цивільному обороті, і може вийти так, що приватна особа і держава можуть перебувати як у приватних, так і у публічних правовідносинах. Правовий статус держави та створених нею юридичних осіб виявляється у приватних відносинах, коли вони виступають як окрема (юридична) особа, а у відносинах публічного права – як орган, який наділений властивими повноваженнями. Безперечно, частка державної власності змінилася на користь приватного сектора економіки. Правова ж наука та нормотворчі інституції, на наш погляд, повинні дати державній власності правове регулювання, яке було б адекватним її ролі в суспільстві з ринковою соціально орієнтованою економікою. При цьому ефективне створення нового правового механізму врегулювання сучасних відносин власності неможливе без врахування історичного досвіду, особливо періоду радянського будівництва.

Державний житловий фонд складається з житлового фонду, що належить державним підприємствам, установам і організаціям на праві повного господарського відання або оперативного управління. Підприємство, установа, організація як суб'єкт житлового права виступають у випадках коли вони, як юридичні особи володіють і надають житловий фонд своїм працівникам. Комунальний житловий фонд – це фонд, що належить на праві власності територіальним громадам сіл, селищ, міст, районів у містах.

Правовий режим житла юридичних осіб публічного права пов'язаний зі встановленням державою певних правових норм, діяльність яких стосується участі держави та органів місцевого самоврядування в організації суспільного життя, в тому числі і шляхом створення державного житлового фонду, правових умов його використання, застосування засобів державного впливу шляхом здійснення державного контролю.

Зобов'язання надання житла державного житлового фонду, залишається також стосовно певних категорій громадян, яким має надаватися «спеціальне житло», яке за формою власності відноситься як до державного так і до комунального житлового фонду. В той же час, держава на законодавчому